

Jezdecká škola

Oharek

Bílá oktávie sjela z hlavní silnice k benzinové pumpě, elegantním obloukem minula čerpadla a zastavila přímo před obchodem s rychlým občerstvením, časopisy a cestovními potřebami. Z auta vystoupila menší žena a hned za ní vyběhla na chodník asi třináctiletá dívka, rozhlédla se a navinula si na prst pramínek dlouhých světlých vlasů.

„To je v pořádku, Emo. Oharek není daleko. Jen pro jistotu se tady zeptáme na cestu,“ otočila se k ní žena.

Ema si o tom myslela své. Vždycky poznala, když někdo znervózněl, a mum – tak říkala Ema matce – určitě nervózní byla. Museli bloudit už dlouho.

„Ty s námi nejdeš dovnitř?“ zatukala Ema na okénko oktávie. Uvnitř seděl její mladší bratr Miky a hrál si s mobilem. „Koupíme si žvejkačky a čokoládu.“

Jak Miky uslyšel slovo čokoláda, strčil mobil do kapsy, vyskočil z auta a dusal do obchodu.

Chvíli nato přisunula mum k pokladně dobrého půl kila čokoládových bonbonů, tyčinek a želatinových medvídků, které si Miky nabral z regálů, a oslovila prodavačku: „Prosím vás, mohla byste nám říct, jak se dostaneme k jezdecké škole Oharek?“

A pak se to stalo. Prodavačka se na ně podívala, jako kdyby nevěřila vlastním uším, a potom, asi po třech vteřinách významného mlčení, po mum zopakovala: „K jezdecké škole Oharek?“ a s nadzvednutým obočím sklouzla pohledem ke kolegyni, která o pár kroků dál rovnala na ták tvarohové řezy.

Ema sebou trhla. S Oharkem nebylo něco v pořádku. Ovšem mum a Míky si jako obvykle ničeho nevšimli.

„Ano, slyšela jste dobře,“ odpověděla mum.

Prodavačka pokrčila rameny a vyšla přede dveře, aby jim ukázala, kde mají uhnout z hlavní silnice.

„Z odbočky je to kousek. Pojedete po cestě mezi pastvinami rovnou do statku.“

Když nastoupili do auta, Emě blesklo hlavou, že by se o svém podezření měla zmínit – významný pohled a nadzvednuté obočí nevěstily nic dobrého – ale vzápětí tenhle nápad zavrhla. Jenom by si vyslechla další přednášku o své přecitlivělosti a bujně fantazii, kterou jí čas od času mum zpestřovala život. Příjemnější bylo jen tak sedět, pozorovat louky za okénkem auta a na nich, na břehu říčky Vrbovky, nějakého jezdce, který tam skákal přes překážky. Měl pěkného koně, ryzáka, a ti prý patří na Oharku k nejlepším.

„Váhně by mě hájímalo, jestli huhou na kurzu taky nějaký hucí, nebo jen holky,“ vytrhl ji najednou z úvah Míky. Skoro mu nebylo rozumět, protože měl plnou pusku želatinových medvídků.

„Kluci přijedou. O tom mě paní Beránková ujišťovala do telefonu nejmíň třikrát,“ prohlásila mum od volantu a dodala: „Koneckonců to brzy zjistíme. Jsme na místě.“

Šlápla na brzdu a Ema zvědavě vystoupila z auta.

Jednopatrový, bíle omítnutý statek jezdecké školy stál přímo před ní. Na šedé střeše měl malou, okrouhlou a trochu našikmo posazenou věžičku s hodinami a k dvojité římse, která vedla podél celého domu, přisedala ptačí hnízda. Jiříčky krmily mladé a širokým klenutým průjezdem zalétávaly někam do hloubi dvora. Ema popošla za nimi, ale sotva vstoupila do průjezdu, zastavila se a zaváhala. Čekala obyčejný dvůr, ale prostor mezi hlavní budovou a dvěma postranními křídly statku vypadal spíš jako zámecké nádvoří, zahrada

nebo anglický park. Nízké bílé zábradlí ho rozdělovalo na dvě části. Přední byla vysypaná pískem a ústily sem dlážděné chodničky, které vedly podél všech budov, v zadní části vyrůstaly z dobře udržovaného trávníku čtyři rozložitě lípy. Pod nimi stály zahradní lavičky a stolky s pestrobarevně osázenými květináči a uprostřed, přímo proti průjezdu za hlavní bránou, se na pískovcovém podstavci tyčila socha anděla.

„Kouzelnický Bradavice to nejsou, ale špatně to tu nevy-
padá,“ ozvalo se jí u ucha.

Ani si neuvědomila, že Miky stojí vedle ní. Nemohla od anděla odtrhnout oči. Měl svěšená křídla a dlaní si podpíral tvář, až se zdálo, že o něčem přemýšlí, o něčem podivném, a ne právě veselém. Ve splývavém rouchu vypadal jako ilustrace k tajemnému příběhu, který začal na Oharku kdysi dávno a dosud neskončil.

„Tak co říkáš? Docela to ujde,“ naléhal brácha.

„Jo, dobrý,“ přikývla.

Ale něco tu viselo ve vzduchu, tím si byla Ema jistá, a až pro-
jde bránou, vtáhne ji tajemný příběh do svého děje.

V kamenném průjezdu duněly kroky a každé špitnutí ná-
sobila ozvěna. Pak jim pod nohama zaskřípěl písek, z mra-
ků vykouklo slunce a z hloučku, který postával u zábradlí
v polovině dvora, se k nim obrátila štíhlá, nakrátko ostříhaná
žena v béžových rajtkách. Měla kaštanové vlasy a velké, třpy-
tivě černé oči, které Ema dobře znala z obálek časopisu Pes
a kůň.

„Vy jste Lukasovi? Tak pojd'te, pojd'te. Sraz byl v půl páté,
a už je tři čtvrtě,“ zavolala na ně a významně si poklepala na
ciferník náramkových hodinek.

„To je Beranice,“ špitla Ema směrem k Mikymu. „Naše nej-
lepší drezurní jezdkyň.“

„Paní Beránková, chceš říct,“ opravila ji mum a nasadi-

la omluvný výraz, aby zmírnila pohromu čtvrt hodinového zpoždění.

Paní Beránková po nich blýskla pohledem a ukázala ke stavení, které zprava přiléhalo k hlavní budově: „Teď se vydáme na prohlídku statku. Na Filipa už čekat nebudeme, stejně to tu zná.“

„Tak vidíš, přijede nějaký Filip,“ poznamenala mum povzbudivě k Mikymu.

Mezitím paní Beránková začala s výkladem: „Vpravo je stáj, kde jsou naši plemenní hřebci. Starší páni, trochu mrzoutští. Nejlíp si rozumějí s panem Kvítkem, ale vy k nim nebudete chodit. Stáj hřebců bude pro všechny frekventanty kurzu přístupná pouze v doprovodu dospělého.“

Potom se ohlédla na zahradní lavičku pod nejmohutnější lípou a dodala: „A Eliáše si vůbec nevšímejte, nebo vás poškrábe.“

Ema si zaclonila oči. Oslňovalo ji slunce, ale zvíře, které se rozvalovalo na lavičce a špičkou ocasu švihalo ze strany na stranu, v žádném případě nemohla přehlédnout. Byl to obrovitý rezavý kocour s červenými šošolkami na špičkách uší a tlapkami velkými jako pracky středně vzrostlé pumy.

„Má rád jen někoho,“ pokračovala paní Beránková. „Rozuměli jste tomu všichni?“

Statek s postranními křídly a hospodářskými budovami tvořil písmeno U. Paní Beránková nejprve zavedla hlouček vpravo do porodnice – rozlehlé stáje bez přepážek pro klisny s hříbaty, a pak je odvedla dál, k nevysoké budově na konci dvora.

„Teď vám ukážu koně, na kterých budete jezdit a o které se budete starat,“ prohlásila zvučným hlasem a energicky otevřela dveře do sedlovny, kam se na stojany ukládala sedla a uzdečky.

Odtamtud se vcházelo přímo do uličky mezi boxy. Koně

v nich stáli klidně, uždibovali seno a občas některý z nich zvedl hlavu a prohlédl si je velkýma kulatýma očima. Byli tu ryzáci, hnědáci a až úplně vzadu jeden palomino*.

„Nemohla by Dominika jezdit na tom poníkovi?“ ukázala drobná paní s mikádem na strakatého ponyho a přivinula k sobě stejně drobnou, dvanáctiletou dívku.

„Nemohla,“ odpověděla stroze paní Beránková. „Chcete přece, aby si udělala jezdeckou licenci na velké koně. Huga necháme tamhle Mikymu. Ten je tady nejmladší a s ježděním teprve začíná.“

Ema se ani nemusela na bráchu otočit, a bylo jí jasné, že se zamračil. Poznámky, které o něm prozrazovaly něco, co nepovažoval za lichotivé, neměl rád.

„Vždyť je to pravda,“ šťouchla do něho loktem. „A Hugo je krásnej.“

„Nemusíte mít z našich valachů strach,“ pokračovala paní Beránková „Jsou to takoví profesoři, kteří vás toho hodně naučí. Každý dostanete jednoho. Budete se o něho starat a čistit mu box.“

„A jezdit na něm budeme taky?“ ozvala se velká, asi čtrnáctiletá dívka s červeně nabarvenými vlasy na ježka a druhá, hodně podobná té první, jen o trochu menší a mladší, dodala: „Protože tohle nás zajímá ze všeho nejvíc, jakého budeme mít koně.“

„Samozřejmě, Moniko. Kvůli tomu tady přece jste. A svého koně si za chvíli v klubovně vylosujete. Občas si je ale vyměníte, abyste se naučili jezdit na všech.“

Paní Beránková se nervózně podívala na hodinky.

„Se Sabriniovými jsou vždycky potíže,“ řekla zdánlivě bez souvislostí a trhla hlavou. Všechny její pohyby byly takové – rychlé, trhavé a prudké, jako by měla pořád málo času.

* Palomino je kůň se zlatohnědou srstí, bílou hřívou a bílým ocasem. Koním, kteří mají takové zbarvení, se také říká izabely.

„Ted' si vezměte zavazadla a jdeme do klubovny,“ ukázala na prosklené dveře v hlavní budově vedle průjezdu.

Nad nimi byla připevněná sádrová koňská hlava, po pravdě řečeno ohavná, a po zdi kolem se pnulo psí víno.

„A ty, Jakube, zaved' Maxe do boxu a přijd' za námi,“ zavolala ještě na kluka, který na dvoře u zábradlí zrovna odesedlával ryzáka.

Ema se na něho podívala. Určitě to byl jezdec, kterého viděla u Vrbovky, když přijížděli ke statku.

Klubovna byla velká obdélníková místnost s krbem, dubovými stoly a lavicemi podél dřevem obložených stěn. Na stěnách visely rytiny koní a v koutě naproti dveřím rostl v květináči obrovský fíkus. Za bufetovým pultem byly létací dveře a šterbinou mezi jejich dvěma křídly se dalo nahlédnout do kuchyňky se sporákem a myčkou nádobí.

„Džus, minerálku, nebo kolu?“ zeptala se každého paní Beránková a rozestavila na pult sklenice.

Ema si řekla o džus a zamířila s mum a Mikym ke stolu pod fíkusem, kde to vypadalo nejútulněji.

„Ted' vás seznámím s programem kurzu,“ pokračovala paní Beránková a znovu zkontrolovala čas na náramkových hodinkách. „Věnujte mu laskavě pozornost, a hlavně nezapomeňte, že se musíte chovat tak, abyste neohrozili bezpečnost svoji ani druhých. Ráno v sedm třicet se vyvádějí koně na pastvu, potom je snídaně. V devět začnete s úklidem boxů. V deset si půjdete pro koně na pastvu, přivedete je, vyhřebelcujete a připravíte na práci. V jedenáct budete v sedle. Dopoledne se zaměříme na drezuru, v jednu hodinu je oběd. Odpoledne jezdíte od tří s manželem, který vás bude připravovat na parkúr. Od šesti je tady v klubovně teoretická příprava a v sedm večere. V neděli nejezdíme, koně si musejí odpočinout. A s jídlem se na nikoho nečeká.“